

Coffee
Corner

overgrA

ทดลองอ่าน

overgrA

ทดลองอ่าน

overgrA

ฉากหลัง

JittiRain เขียน

Kiripantasy ภาพ

Coffee
Corner

overgray

อากาศนย์

JittiRain เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ที่ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2533-8

ภาพปก Kiriphantasy

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์โอเวอร์เกรย์ (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/overgrayyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 289 บาท

พิมพ์

กระดาษปกนิ่มสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ความทรงจำในวัยเด็กเป็นหนึ่งในสิ่งล้ำค่าที่หลายคนอยากรักษามันเอาไว้
อย่างดีที่สุด บางคนกันพื้นที่ส่วนหนึ่งในหัวใจไว้สำหรับกักเก็บสิ่งดีๆ ในอดีตพวกนี้
โดยเฉพาะ เพราะพวกเขารู้ว่าความทรงจำเหล่านั้นจะไม่มีวันหวนคืนมาอีกแล้ว
'อาคเนย์' เองก็เป็นคนหนึ่งที่อาวรณ์ความทรงจำในวัยเด็กเหลือเกิน...อันที่จริง
ต้องบอกว่าเขาอาวรณ์ 'คนในความทรงจำ' ต่างหาก

คนคนนั้นของอาคเนย์คือเพื่อนสนิทของเขาเอง ทั้งคู่เกิดห่างกันไม่มากนัก
ตั้งแต่จำความได้ก็มีกันและกันมาตลอด ช่วงเวลาสำคัญของเด็กชายอาคเนย์มี 'บูรพา'
ร่วมเป็นส่วนหนึ่งด้วยเสมอ คงไม่ได้เป็นการพูดเกินจริงเลยหากจะบอกว่าเพื่อนคนนี้
เป็นคนที่สำคัญเทียบเท่าครอบครัว อาคเนย์จึงคิดว่าพวกเขาจะมีกันแบบนี้ตลอดไป
แต่ใครจะคิดว่าโชคชะตาจะเล่นตลกกับหัวใจของมนุษย์ได้อย่างใจร้ายขนาดนี้
จากคนที่เป็นเหมือนอีกครั้งของชีวิตก็กลายมาเป็นคนที่ชิงชังที่สุดจนเหมือนว่า
การอยู่ร่วมโลกเดียวกันนั้นเป็นสิ่งที่ทรมานเกินไปเสียแล้ว

หากสมองของมนุษย์เปรียบเสมือนโหลแก้วสะสมความทรงจำ ในโหลของ
อาคเนย์ก็คงอัดแน่นไปด้วยรอยยิ้มของเด็กชายบูรพา และต่อให้โหลแก้วใบใหม่ที่
ที่กำลังสะสมเรื่องราวในปัจจุบันจะต้องแตกร้าวไปอีกสักทีไป อาคเนย์ก็จะยังหวงแหน
เพียงโหลใบแรกเอาไว้สุดชีวิต เพราะสิ่งเดียวที่ยังทำให้มั่นใจได้ว่าจะระหว่างพวกเขา
เคยมีเรื่องราวดีๆ ร่วมกันจริงๆ ก็คือความทรงจำในอดีตพวกนั้นนั่นเอง

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์โอเวอร์เกียร์

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย overgrA ได้ที่

www.facebook.com/overgrayyyy

แต่ความทรงจำเมื่อครั้งยังวัยเยาว์
อาคเนย์ กานตธีรกุล

PROLOGUE

ผู้ชายที่ชื่ออากเนย์เติบโตมาในครอบครัวซึ่งพร้อมไปด้วยทุกอย่าง
ท่ามกลางการดูแลอย่างดี ผมมีเพื่อนที่ลี้มตามดูโลกใบนี้ในเวลาไล่เลี่ยกัน
เขาคือเพื่อนคนแรก เพื่อนที่เป็นทุกอย่าง และที่น่าแปลกใจก็คือ
ชื่อของเขา...ยังคงเป็นชื่อเดียวที่ผมเรียกบ่อยที่สุดในชีวิต

"เนย์...เนย์..."

"..."

"อากเนย์"

"ว่าไง" ผมมองร่างเปลือยเปล่าที่นั่งทำหน้าที่ไม่พอใจอยู่บนเตียง
เสียงของเธอสวย หน้าของเธอสวย รูปร่างรวมถึงรสนิยมทุกอย่างก็ดูดีไปหมด
เสียอย่างเดียวที่ระหว่างเราเป็นได้แค่วันไนต์สแตนดท์

"เราจะกลับแล้วนะ"

"อ้อ เดี่ยวโทรเรียกแท็กซี่ให้"

"ไม่ต้อง เดี่ยวจัดการเอง" เธอกระแทกเสียงเล็กน้อย ก่อนจะขยับตัว
เดินลงจากเตียงอย่างเชื่องช้า สองมือหีบเอาเสื้อผ้าที่กองอยู่บนพนักขึ้นมาสวม
อย่างไม่พิถีพิถันนัก ผมมองการกระทำของคนตรงหน้าครุ่นหนึ่ง ก่อนจะเบี่ยงสายตากลับมาที่เงาสะท้อนในกระจก

ผมชื่ออากเนย์ ปีนี้ใกล้จะอายุยี่สิบ แต่ชีวิตกลับเติบโตและพบเจอ

สิ่งต่างๆ มากกว่าเพื่อนวัยเดียวกัน ความสดใสของวัยเด็กผ่านไปนานแล้ว และผมก็ไม่คิดอยากให้เห็นเวลานั้นหวนกลับมาอีก

"เอาเงินไป" ผมหยิบเงินจากกระเป๋าตังค์ออกมาจำนวนหนึ่ง จากนั้นก็ยื่นให้เธอด้วยความรู้สึกว่างเปล่า

"แค่นี้หรือ บูเคย์ให้เยอะกว่านี้"

ผมแค่นยิ้ม ก่อนจะล้วงมือลงไปกระเป๋าเพื่อหยิบธนบัตรมูลค่าหนึ่งพันบาทออกมาอีกสามใบ แค่นี้ก็มากพอสำหรับช่วงเวลาที่ไม่ได้ดีเท่าไรแล้ว

ผู้หญิงตรงหน้าค่อนข้างพอใจ เธอเก็บเงินใส่กระเป๋าแบรนด์เนมที่ได้มาจากเงินคนอื่น จากนั้นก็หมุนตัวเดินออกจากห้องอย่างเงิบเขี๊ยบ เธอไม่เคยเรียกร้องอะไรจากผมนอกจากเงิน ซึ่งมันดีแล้ว

เรามีอะไรกันหลายครั้งโดยไม่มีสถานะผูกมัด ผมไม่เคยกินข้าวร่วมโต๊ะกับเธอ ไม่เคยขับรถออกไปรับส่ง เราแค่นัดกัน อยากรู้เช็กวันไหนก็แคโทรหาเตรียมถุงยางกับเงินให้พร้อม พอทุกอย่างจบลงเธอก็ไป แน่نونว่าเธอมีคนของตัวเองอยู่แล้ว อาจไม่ได้ถึงขั้นจริงจังแต่ก็สามารถกลับไปหาได้เสมอตอนกำลังลำบาก

ผมไม่เคยคิดหรือกังวลเรื่องความรัก บางทีอาจจะพูดได้เต็มปากกว่าไว้หัวใจ

คนที่ผ่านเข้ามาทำยที่สุดก็จะผ่านไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ไม่มี ความทรงจำล้ำค่าเหมือนมนุษย์คนอื่นๆ ซึ่งมันไม่ได้แย่ ก็แค่ไม่มีอะไรดีๆ ให้นึกถึงเท่านั้น

สองเท้าก้าวข้ามเสื้อผ้าของตัวเองที่กองอยู่บนพื้น ผมคว้าผ้าเช็ดตัวจัดการอาบน้ำชำระร่างกายตัวเองเหมือนทุกครั้ง ไม่คิดเลยว่าพอเดินออกมา ผมจะเห็นแขกไม่ได้รับเชิญนั่งรออยู่ตรงปลายเตียงก่อนแล้ว

"คิดไว้แล้วว่ามึงต้องมา" ไม่จำเป็นต้องมีคำพูดสวยหรูระหว่างเรา เข้าเรื่องเคลียร์กัน แล้วก็จบกันไปเหมือนที่ผ่านมา

"มีความสุขมากหรือ" คนตรงหน้าเค้นเสียงถาม

"มึงสนใจอะไร"

ผมหันหลังให้อีกฝ่ายแล้วจกดจกับเสื้อผ้าในตัว คัดเลือกมันอย่างไม่มีรีบเร่ง เพราะรู้ว่าวิธีนี้เป็นที่ยอมรับได้มากที่สุด แกมคนด้านหลังก็ยกกระโดดมาเล่นตามเกมผมซะทุกครั้ง

"พอเหอะวะ ต่างคนต่างอยู่" เจ้าของเสียงทุ้มเอ่ย เป็นประโยคเดิมๆ ที่มักได้ยินจนชินหู

ซึ่งมันไม่เคยรู้เลยว่าคำพูดเหล่านี้แม่งโคตรน่ารำคาญ ก่อนหน้านี้จึงจองล้างจองผลาญกันจะเป็นจะตาย พอวันหนึ่งพอใจแล้วเสือกดันทุรังทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น มันก็ดูจะเหี้ยไปหน่อย

"กูก็ได้ยุ่งกับมึงหนี"

"แต่มึงยุ่งกับคนของกู!"

คนตัวสูงกว่ากระแทกเสียงใส่ มันเดินมาประชิดตัวผม กระซอกไหล่อย่างแรงจนหันมาเผชิญหน้ากันที่สุดในที่สุด

"คนของมึงเลือกเอง ตบมือข้างเดียวมันไม่ดังหรอก"

ไหล่ทั้งสองข้างถูกบีบแน่นจนรู้สึกเจ็บ ผมข่มความรู้สึกทั้งหมดเอาไว้ไม่ให้แสดงออกทางสีหน้าและแววตา ที่ผ่านมาก็เก่งเรื่องนี้อยู่แล้วเลยไม่รู้สึกลับอะไร

สำหรับผู้หญิงไม่ว่าจะรักหรือไม่รัก ขอแค่ได้มาครอบครองก็ถือว่าชนะแล้ว

"ใช่ ตบมือข้างเดียวไม่ดัง แต่มึงก็ย้งหน้าด้านมาเล่นกับผู้หญิงของกูทุกคนถามจริง อดอยากจนไม่มีปัญญาหาเองแล้วเหอะวะ"

"เออ กูหาเองไม่เป็น แล้วระวังไว้ให้ดีเถอะ เพราะคนต่อไปของมึงกูก็จะเอา!"

สิ้นสุดประโยคนั้นหมัดหนักๆ ก็ซัดเข้ามาที่ซีกแก้มด้านซ้ายอย่างจัง ทุกอย่างเกิดขึ้นในเสี้ยววินาที ร่างกายของผมชวนเซเล็กน้อย ทว่ายังไม่ทันเรียกสติตัวเองกลับมา ร่างสูงใหญ่ก็ดลเข้ามารวมัดใส่หน้าผมอย่างต่อเนื่อง

"ไอ้เหี้ย!" คำสบถด้วยความกรุ่นโกรธผสมกับเสียงกระแทกของกำปั้นดังก้องในหู

สองขาของผมอ่อนยวบ สุดท้ายก็ล้มลงไปกองกับพื้น...

กลิ่นคาวเลือดคละคลุ้งทั้งในปากและโพรงจมูก แต่ผมกลับเลือกนอนนิ่ง ไม่คิดตอบโต้ ยอมทนต่อความเจ็บปวดที่กระทบร่างกายด้วยความชินชา นี่ไม่ใช่ครั้งแรก แต่เป็นจำนวนนับครั้งไม่ถ้วนที่ยังคงวนเวียนอยู่แบบนี้

อีก!

เท้าขวาของคนตัวสูงเตะเข้าไปที่หน้าท้องของผมจนต้องงอตัวโดยอัตโนมัติ ผมหัวเราะเสียงขึ้น ยั่วโมโหจนคนฟังแทบประสาทเสีย

ยิ่งถูกต้องจนสะบักสะบอมมากเท่าไรหรือยิ่งรู้สึกได้รับชัยชนะมากเท่านั้น

"มึงอยากตายนักใช่ไหม" เจ้าตัวชี้หน้าด่าด้วยอาการหอบนิดๆ แหงลະ เล่นลงแรงใส่กันไม่ยั้งขนาดนี้คงมีเหนื่อยกันบ้าง แล้วไม่ต้องคิดถึงคนที่กำลังนอนหมดสภาพอยู่บนพื้นในตอนนี้อยู่ เพราะมันคงแย่กว่าเป็นร้อยเท่า

"..."

"ขอรับรองสิ กราบดินกุเหมือนที่มึงเคยทำ"

คิดเหอว่าจะยอมทำตาม ต่อให้ตายก็ยังคงเจ็บ

"พูดสิวะ!"

กายสูงย่อเข่าลงมาคร่อมตัวผมเอาไว้ก่อนเอื้อมมือมาบีบคอแน่น จนรู้สึกหายใจไม่ออก ดวงตาคู่คมฉายแววเกลียดชัง ริมฝีปากได้รูปยังคงขยับเอื่อยๆ

"ขอรับรอง ไ้อ้เหี้ยเนย์!"

"..."

อากาศเริ่มขาดหายใจ แม้พยายามอ้าปากกอบโกยออกซิเจนเข้ามาเท่าไร แต่ก็ทำไม่ได้ ผมนอนนิ่งๆ ไม่รู้ว่าตัวเองกำลังทำหน้าที่แบบไหน บางทีอาจทรมาณจนอีกฝ่ายสังเกตเห็นเลยยอมคลายมือจากลำคอของผมในที่สุด

ร่างกายตอบสนองอย่างรวดเร็วด้วยการไถ่ออกมาทันทีที่ถูกปล่อยเป็นอิสระ ผมใช้ลิ้นเลียริมฝีปากซึ่งเต็มไปด้วยกลิ่นคาวเลือด ดวงตาดำจ้องคนเหนือร่างด้วยสายตาทะลึง

"ทำไมไม่พูดออกมา ขอรับรองสิวะ!"

"ขอร้อง...แล้วได้อะไร" ผมเอ่ยถามโดยไม่ได้คาดหวังคำตอบ ความจริงตอนนี้ก็แค่อยากพูดอะไรโง่ๆ ออกมาเท่านั้น

"มึงพูดว่าไงนะ"

"ขอ...ร้อง แล้ว...ได้อะไร" ในเมื่อมีชีวิตอยู่กับตายก็ไม่ต่างกันอยู่ดี ครั้งหนึ่งเคยหวาดกลัว เคยร้องให้อัศวินจนไม่เหลือศักดิ์ศรี สุดท้ายก็เปล่าประโยชน์ เจ็บไม่ต่างจากตอนนี้สักนิด

เมื่อก่อนผมอาจจะเป็นอาคนเณย์ที่เอาแต่ก้มหัวยอมรับทุกอย่างที่มีคนประเคนให้ แต่ตอนนี้ไม่ใช่แล้ว ไม่ว่าจะหนึ่งหรือสองปีที่ผ่านมาไปนั้นล้วนเป็นผลมาจากความเจ็บปวดซึ่งเกิดจากคนเพียงคนเดียว

"อยากฆ่าคุณไม่ใช่หรอ"

"..."

"เอาสิไอ้บูน มึง...ทำได้อยู่แล้ว"

"มึงอย่าคิดว่ากูไม่กล้า"

"งั้นทำสิ ความเกลียดของมึงคงไม่มีวันจบ ตราบใดที่กูยังไม่หายไป"

ผมยังคงจำดวงตาของเขาได้ เป็นดวงตาคู่เดิมที่เต็มไปด้วยความอ่อนโยน ยังจำน้ำเสียงทุ้มนุ่มได้ขึ้นใจ ยังคงจำถ้อยคำห้วงหาอาหาร

จำมิตรภาพในวัยเด็ก รูปคู่โบเก๋ รวมถึงของขวัญพิเศษในวันสำคัญ

ในความทรงจำดีๆ ที่ผ่านมานั้นนาน สมถ่อมของผมนั้นยังคงมองเห็นเขาเป็นคนเดิมเหมือนวันนั้น แม้โลกของความเป็นจริงจะเปลี่ยนเราทั้งคู่ไปมากมาย แค่นั้นก็ตาม

เมื่อก่อนผมเคยคิดว่าเราคงมีกันและกันแบบนี้ไปเรื่อยๆ ไม่เคยคิดเลยสักครั้งว่าวันนี้จะมาถึง

วันที่เราไม่แม้แต่จะอยู่ร่วมโลกกันได้อีก

...บูรพา...

ชื่อที่ผมเอาแต่เรียกหา คนที่เป็นทุกอย่างทั้งความรักในวัยเด็ก และความเกลียดชังในปัจจุบัน...

CHAPTER 1

EVERYTHING AT ONCE

ผมไม่เคยรู้เลยว่า...การที่เรารู้สึกเกลียดใครสักคนมากๆ
มันจะกลายเป็นสัญญาณเตือนว่าคนคนนั้น
เริ่มมีความสำคัญกับเรามากขึ้นทุกที

‘รู้มั๊ยว่ากูเคยรักอะไรมากที่สุดในโลก’

‘ไม่รู้’

‘คำตอบคือมึง’

‘...’

‘แล้วรู้อีกหรือเปล่าว่่ากูเกลียดอะไรที่สุดในโลก’

‘ถามทำไม’

‘กูดอยากตอบ เพราะสิ่งที่อยู่ในหัวของกูก็คือมึง’

ภาพในวันวานเป็นเหมือนฝันร้ายที่ตามหลอกหลอนผมจนชีวิตแทบไม่รู้จั๊กกับคำว่าความสุข ทุกครั้งที่หลับตา หลายคราที่ละเมอ น้ำเสียงและแววตาแข็งกร้าวของไ้บู่ยังคงฝังลึกในสมอง แม้เหตุการณ์นั้นจะผ่านมาเนิ่นนานนับปีแล้วก็ตาม

“ต่อไปผมขอเช็กชื่อก่อนนะครับ”

ความคิดในหัวถูกตีกระจายทันทีที่ได้ยินเสียงอาจารย์คุมแล็บพูดขึ้น

เขากวาดตามองนักศึกษาตรงหน้าครู่หนึ่งก่อนจะเริ่มขานชื่อเด็กปีสองเซกที่ห้า
ซึ่งยืนเรียงแถวอยู่หน้าห้องปฏิบัติการทีละคน

"กิตติศักดิ์"

"มาครับ" แม่งเป็นภาพจำที่โคตรน่าเบื่อ แต่คงทำได้อย่างเดียวคือ
ทนให้มันผ่านไป

ผมไม่ได้มีความสุขกับการเรียนในคณะนี้มากนัก จริงๆ จะบอกว่า
ไม่ชอบเลยก็คงใช่ แต่คงไม่มีใครสนใจหรอกในเมื่อหาญกล้าถึงขนาดสอบเข้ามา
ได้แล้ว หน้าตาทางสังคมและอนาคตต่างหากที่ทุกคนสนใจ

"วรวิทย์"

"มาครับ"

คนข้างตัวขวานรับ มันชื่ออัน เป็นเพื่อนสนิทของผม ด้วยใบหน้าที่ไม่สู้คน
บวกกับแว่นกรอบหนาที่เจ้าตัวเลือกหยิบมาสวมในทุกๆ วัน ทำให้เพื่อนๆ มักัน
ตั้งฉายาให้มันว่าไอ้จืด แม้ความจริงแล้วไอ้อันจะมีนิสัยตรงข้ามกับหน้าตา
แบบสุดกู่ก็ตาม

"อาดเนย์"

"มาครับ" ผมตอบกลับเสียงเรียบ

อาจารย์ยกหน้าขึ้นมองเล็กน้อยก่อนขมวดคิ้วถามอย่างสงสัย

"หน้าไปโดนอะไรมา"

"อุบัติเหตุตุนิดหน่อยครับ"

"อย่าให้มีปัญหาทะเลาะวิวาทในคณะ เพราะถ้าเกิดเรื่องถึงที่ประชุม
คุณอาจจะถูกสอบสวนประพตติ"

"ครับ" ผมตอบเป็นเชิงไม่ยอมรับและไม่ปฏิเสธกับสิ่งที่อีกฝ่ายต้องการ
จะสื่อ ไครมองก็รู้แล้วว่าแผลบวมซ้ำบนหน้าได้มาจากสาเหตุอะไร แถมบางคน
ก็เก่งกว่านั้นตรงที่รู้แม้กระทั่งว่าใครเป็นคนทำ

"เมธากร" อาจารย์ก็มมองรายชื่อในกระดาษแล้วขานเรียกคนถัดไป

"ครับ!" ไอ้นี้ก็เพื่อนในกลุ่มเหมือนกัน มันชื่อเม... นิสัยแม่งโคตรตีสต์
บ้านเกิดจริงๆ อยู่ภูเกิดแต่เพิ่งย้ายมาใช้ชีวิตอยู่ในกรุงเทพฯ เพียงลำพัง

หลังสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้

"นุรพา"

จู่ๆ ร่างกายก็แข็งค้างไปชั่วขณะ เมื่อได้ยินชื่อของใครคนหนึ่งดังก้อง
ในโสตประสาท

"นุรพา" คนอายุมากกว่าเอ๋ยซ้ำ เจ้าของไบหน้าซึ่งมีวีรกรรมตามวัย
ละสายตาจากสมุดรายชื่อ ก่อนเพ่งมองมายังพื้นที่ว่างข้างตัวผม

เหตุการณ์ดังกล่าวมันเกิดขึ้นซ้ำๆ จนกลายเป็นเรื่องชินชาของเซกเรา
ไปแล้วล่ะ

"นักศึกษา นุรพา ขาด!"

อาจารย์ถอนหายใจด้วยความเบื่อหน่าย ขยับข้อมือขวาตวัดปลายปากกา
สองครั้งเป็นเครื่องหมายกากบาท จากนั้นจึงเปลี่ยนไปขานชื่อนักศึกษาคนต่อไป
ทันที

"วิจิตรา"

"นุรพามาครับ!"

ผมหันไปมองยังต้นเสียง ก่อนสายตาจะโฟกัสไปยังร่างสูงของ
ใครคนหนึ่งที่กำลังวิ่งกระหืดกระหอบมาแต่ไกล เสื้อกาวน์สีขาวถูกพาดไว้บนบ่า
อย่างหมิ่นเหม่ มันแตกต่างจากทุกคน โดยเฉพาะผมสีแดงเพลิงซึ่งรับกับ
ไบหน้าหล่อเหลาอย่างเหมาะเจาะ

ทุกคนในคณะแพทย์ฯ ล้วนรู้จักนุรพา อย่างหนึ่งที่ว่าจำได้ก็คงเป็น
ความมั่นใจที่ไม่มีใครกล้าเทียบมันได้

"คุณมาสาย ผมเช็คขาดไปแล้ว" เจ้าของวิชาเอ่ยประโยคซ้ำซาก
เป็นรอบที่ร้อย และคิดว่านุรพาคงทำลายสถิติตัวเองไปเรื่อยๆ จนกว่าจะ
ไม่มีสิทธิ์สอบในสักเทอม

"ไม่เป็นไรครับ" แล้วน้ำเสียงที่ตอบกลับมาก็ไม่ต่างจากคำว่า 'ช่างแม่ง'
สักเท่าไร

"เรื่องสี่ผมที่เคยสั่งให้ย้ายกลับมาทำไมตอนนี้ถึงยังเหมือนเดิมอยู่อีก"

"ผมจะรีบจัดการให้เร็วที่สุดครับ"

“โอ๊ยตอบอย่างไม่ทุกขรื้อน ก้าวเท้าเดินมาหยุดตรงตำแหน่งที่มันมักยืน เป็นประจำ ซึ่งก็คือข้างๆ ผม

“สายเป็นสันดาน”

“อย่าเสือก”

ผมหัวเราะร่วนในลำคอเมื่อได้ยินประโยคระแวกกระทัน

“ถ้าจะหมกมุ่นแต่กับการเอาผู้หญิง มึงก็ไม่สมควรมาเรียนคณะนี้”

สงครามประสาทที่เกิดขึ้นแต่ละวันเริ่มต้นมาจากคำถามโง่ๆ ที่ว่า... ใครจะทำให้อีกฝ่ายเจ็บปวดมากกว่ากัน วันนี้ผมเริ่มก่อน อีกวันโอ๊ยอาจเป็น ฝ่ายแก้แค้นคืน วันเวียนอยู่แบบนี้ไม่รู้จบ

ถามว่าเหนื่อยมั๊ย คงตอบได้ว่าเหนื่อย...

เหนื่อยแทบขาดใจ ทว่าผมก็ไม่สามารถหยุดได้ ไม่ใช่เพราะกลัวว่าตัวเองต้องแพ้ แต่ที่กลัวคือการต้องทนเจ็บปวดขณะที่อีกฝ่ายกำลังใช้ชีวิตอย่างมีความสุขต่างหาก

“แล้วโอ๊ยพวกที่วันๆ ชอบหาเรื่องชาวบ้านนี่ดีนักหรือไง”

“ก็ดีกว่ามึงแล้วกัน ระวังไว้เถอะ พรุงนี้ผู้หญิงของมึงอาจกลายเป็นของกู้อีกก็ได้”

“ถ้าทำได้ก็เอาไปเลย กูเข้าใจว่าคนที่ไม่มีใครรักอย่างมึงคงโหยหามันมาก”

“มึง...”

คำพูดประโยคนั้นเสียดลึกเข้ามาในอก

ผมกำหมัดแน่น พยายามสะกดกลั่นความรู้สึกที่อยากชดหมัดหนักๆ ใส่หน้าของมันเอาไว้

“หี! พอพูดความจริงมึงถึงกับเถียงไม่ออกเลยหรือ?”

“มึงไม่มีวันเข้าใจหรอก...”

“สองคนนั้นจะยืนคุยกันอีกนานมั๊ย เข้าห้องได้แล้ว” อารมณ์ที่กำลังพลุ่งพล่านอยู่ในใจถูกกดทับกะทันหัน ผมพยายามสลัดมันทิ้ง จากนั้นก็ก้าวเท้าตามเพื่อนเข้าห้องไปติดๆ

“เปิดหนังสือไปหน้าเก้าสิบแปด แล้วดูเซลล์ที่มีเข็มปักอยู่บนกล่องว่า

เหมือนในรูปหรือเปล่า"

ผมกับไอ้บูไม่ได้กระตือรือร้นกับการตั้งใจเรียนมากนัก นอกจากมองหยิ่งเซ็งกันอยู่ห่างๆ

เราเป็นเด็กหลังห้อง ถึงสอบเข้ามาเรียนในคณะแพทยฯ ได้ แต่คะแนนกลับอยู่ในอันดับท้ายๆ ที่ผ่านปีหนึ่งมาอย่างหืดจับได้ก็เพราะเพื่อนคอยช่วยเหลือทั้งนั้น ทว่าตอนนี้เห็นที่ว่าเพื่อนคงช่วยอะไรไม่ได้ นอกจากมองอย่างเอือมระอา

เทอมนี้ช่วยหน่อยก็ตรงถูกจัดให้มานั่งทำแล็บติดกัน เราเลยต้องใช้ความอดทนเป็นอย่างมากไม่ให้ถลาเข้าไปแลกหมัดก่อนหมดคาบ

ความสัมพันธ์ระหว่างผมกับไอ้บูค่อนข้างแปลกประหลาด เราเป็นเพื่อนกันตั้งแต่จำความได้ บ้านอยู่ติดกัน แม่ๆ เองก็สนิทกันมาหลายสิบปี ทุกอย่างเหมือนจะดีไปหมดจนกระทั่งเกิดเรื่องขึ้นในช่วงมัธยมปลาย...

เหตุการณ์นั้นเปลี่ยนเราจากรักเป็นเกลียด เปลี่ยนความสัมพันธ์แน่นแฟ้นจากเพื่อนเป็นศัตรู ไม่มีอะไรเหมือนเดิมอีกต่อไป คงเหลือแต่บูรพากับอากาศเนย์ที่ไม่มีทางกลับมารักกันได้อีก

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625338.html>